

„אתה מדבר כמו שיכור!“ - „השקר הגס של

העולם הזה!“ - „דיבור מיפלצתי!“

„אינך מתבייש?“ - „אוי שאתה חבר-כנסת!“

וחסונים, בעוד שמיטב אחינו מבלי עתה במלואים כל יום שישי של חייהם, בסכנה ובסבל, ומיטב הבנים שלנו נותנים להגנת המולדת את שלוש השנים היפות ביותר של חייהם.

זוהי ממשלה של כפייה דתית; זוהי ממשלה של מקח וממכר סחר-מצפון. ולממשלה זאת לא ניתן את אימונו, גם כאשר מתקפים אותה הקוזאקים של הקדוש-ברוך-הוא.

מנחם פרוש: חבריך הם שמכרזים: כל עוד שנחזיק בשטחים — לא יתייבבו. אתה יודע מזה; אתה מעודד אותם.

אורי אבנרי: — — — אתם רוצים שנחזיק בשטחים, נשפוך דם מיטב הבנים — בתנאי שבחורי-הישיבה שלכם יהיו פטורים!

„קלפים כן, טלוויזיה לא...“

ולענין הטלחיויה — מה יש לומר על עניין ערוב ומגור חך זה?

בעיני הקדוש-ברוך-הוא, כפי שהוא מצטייר בדמיונה של אגודת-ישראל, טוב למשפחה לשחק בקלפים כלילי-שבת, אך לא טוב לה להתכבד בטלוויזיה. טוב לה להתפזר ברחובות בחיפוש אחר בילויים טובים ורעים, אך רע לה להתכנס בביתה, מול המסך. טוב לה לרע אות טלוויזיה של קהיר ועמאן — אך רע לה לראות טלוויזיה של ירושלים.

השקר היסודי בטענות אלה, הציניות התהומית המתגלה בהם — הם כה ברורים, עד כי אין טעם להתמודד עימם באופן רציני.

נאשמי הכאת הרופא וירדיהם

אורי אבנרי: הם מאמינים, כביכול, כי עם בוא המ שיח יקומו המתים מקיברם, ומי שחסר אבר בגופתו — יתייצב מול המשיח עיזר וקיסע.

אינו אמונה מפלצתית היא זו?

|| יוסף בורג (המפד"ל): זה דיבור מפלצתי!

„בעת נאמו של ח"כ אורי אבנרי אירעו חי' לופי-דברים הרופאים וזועמים, אשר דוגמתם לא שמענו זה מכבר באולם הכנסת,“ קבע כתב „מעריב“, יהושע ביצור.

הוא לא הגויס. כאשר הגישה אגודת-ישראל הצעת אי-אמון בממשלה, על רקע ניתוחי-המתים ושידורי הטלוויזיה בשבת, החלטנו לני-קוט סיגנון תקיף ביותר, כמשקל נגדי לעומת ניגמוני המפלגות ה„חילונית“. הנאום שנשאנו היה, אולי, הנאום החריף ביותר שנאמנו אי-פעם בכנסת.

האולם הגיח כמרוקחה, ורק חלק קטן תבע הדברים נקלט בפרוטוקול. למחרת היום תבע ח"כ המפד"ל פריג'י זוארץ שוועדה-הכנסת תני-זוף בי רשמית, אך הצעתו נפלה. לעומת זאת ניגשו אלי כמה מח"כי מע"י, בירכוני ונאנחו: „הלוואי והיה מותר לנו להגיד כך את הא-מת...“

מובן שנמענו מן ההצבעה.

כבוד היושבי-ראש, כנסת וכבודה.

יופיום ולילה-לילה יוצאים חיילי צה"ל למירדפים ולי-מארכים. יופיום ולילה-לילה נפצעים חיילי צה"ל מכדורים, ממוקשים, מפגזים, מפצוצות. הם נישאים בנורעות חבריהם אל הרופא, אל בית-החולים. בידי הרופא — החייל בחזית הלבנה — נתונים חייהם. כושרו של הרופא, נסיונו, ידיעתו — הם הקובעים את גורלם לחיים או למות, שטונו כמשמעו.

איך נרכש כושר זה? מנין נסיונו של המנתח הצעיר במרפאה הצבאית, הרוכז — אולי בשעה זו — מעל לשול-חן הניתוחים?

איך דרך אחרת להכשיר רופא אלא על-ידי

אלה מול אלה

אנו מאשימים את הממשלה על כי אינה מנהיגה שידורים בליל-שבת מייד, על כי היא מוסיפה יום-שידור בערב של חול כשרבים עסוקים, במקום להוסיפו בליל-שבת הסנוי.

אנו מאשימים את הממשלה על כי אינה מתירה הצגות תיאטרון וקולנוע, מופעי תרבות ומוסיקה — בשעה שהיא מתירה שידורי-תיאטרון ושידורי-מוסיקה בטלוויזיה הממלכית תית בשבת.

„אוי לממשלה שאלה משבריה!“

כבוד היושב ראש, הרבנים הראשיים מכריזים כי שידורי טלחיויה בשבת כמורהם כחורבן בית שלישי.

אוי לרבנים אם זה חורבנם; אוי לבית שלישי שי אם אלה דאגותיו!

שלמה יעקב גרום: אוי שאתה חבר-הכנסת; שאתה מדבר מעל במה של מדינת-ישראל זאת בוסה וחופנה; אתה מדבר כמו שיכור! **אורי אבנרי:** אתם עוד תשמעו מעל הבמה הזאת דברים שאתם לא מצפים להם. תאמין ליו

אוי לממשלה אם על כך יש בה משברים, ואוי לכנסת אם על כך היא מבזבת שעות של דיונים!

אנו עומדים בעיצומו של משבר היסטורי, המאיים איום אמיתי על הבית השלישי. ממשלה זו, בעיחורן שידהים את ההיסטוריונים של מחר, דביקות בתפיסות מלפני דורות, בפחדנות מוסרית ובעקרות אינטלקטואלית — מח מיצה הזדמנות היסטורית, אולי האחרונה בדורנו, לכונן שלום של ממש. היא מכניסה את המדינה למבוי סתום, חסר תוחלת.

ובשעה שהאש אוחזת כנבולנו — היא מנגנת כמו בלייזמר בחתונה יהודית.

הצעת אי-אמון זו היא בדיחה עלובה, ותו לא. לא ניתן לה יד.

אך בוודאי לא נרים יד למען קיום ממשלה זו, ממשלת האסון הלאומי.

אורי אבנרי: אילו תהומות של אמונות אליליות מתגלות כאן?

מיליוני אחינו באירופה נשרפו במשרפות, ועפרם הושלך לכל עבר. האם לאלה אין מקום בימי המשיח של אגודת-ישראל?

מנחם פרוש: למה אתה מתעלל בהם? תכבד את הבמה שאתה עומד עליה למה אתה מתעלל בה?

אורי אבנרי: ואם באים אנו לגנות את הניצול הציני של אמונות תפלות בידי אגודת-ישראל — מה נאמר, ואיך נגנה, את המישחק הציני של המפד"ל ופועלי-אגודת-ישראל, הנאחזים בידם האחת בקרנות המיזבח של הקולות הדתיים, בעודם מחזיקים בחוקה בידם השנייה בשולי הקערה של הקואליציה — כל זה תחת האפיריון המפואר של שעת החירום?

„אתם מוכנים לשפוך דמם של אחרים!“

בחורי-הישיבה של אגודת-ישראל אינם חוששים, כמובן, בכלל מפני סציעה בחשכת-לילה, בקרב עם אויב חמוש וחמקני.

הם פטורים מגיוס, ברשותו האדיבה של שר-הביטחון. הם פנויים להקדיש את מרץ נעוריהם, שאינם מוציאו לו פורקן בגדת הירדן ועל חוף התעלה, בהתנפלות על רופא ובהכאת אמו הזקנה.

אין הם באים אל בית-החולים על אלונקה של צה"ל; הם באים אליו כפלוגת-סער, לשבירת עצמותיהם של רופאים ואחיות.

אנו מאשימים ממשלה זאת. אנו מאשימים אותה על שהיא מקיימת חוק דתי של אנטומיה ופתולוגיה, המגביל את ניתוחי-המתים במידה המסוכנת לחיים; המכריח רופאים לא פעם להסר חוק, כדי למלא נאמנה את שבועתם הרפואית.

זוהי משמעות דו"ח מבקר המדינה, וזו המסי קנה הנובעת למונו: לא לשלוח רופאים לבית הסוהר, לא לערוך להם בירורים מגוחכים, כי אם לבטל את החוק הקיים, ולכונן בארץ את חופש הרפואה.

מנחם פרוש: מי מונע מסך לצוות שינתחו אותך?

אורי אבנרי: אנו מאשימים את הממשלה על כי היא ממשיכה לשחרר מגיוס גדודים של בחורי-ישיבה בריאים

ניתוחי-מתים. שום לימוד תיאורטי, שום הר-צאה, שום תמונה, אינם יכולים לבוא במקום ניתוחי-גופות.

כך המתים משרתים את החיים. והחיים — הם העיקר.

„לא המתים יהללו יה!“

מול אחוות הלוחמים בחזית החאקי ובחזית הלבנה, של החייל המאמין ברופא ובין הרופא הנחלק להציל את חייו, לפעמים תחת אש חיה — קמה החזית השחורה, קם העסקן הדתי.

שלמה יעקב גרום (אגו"י): אל תפרט על נימה זו! **מנחם פרוש (אגו"י):** אתה רוצה לנצל דבר קדוש!

אורי אבנרי: אלה מול אלה. אלה רואנים לחיים — ואלה רואנים למתים.

אלה צופים קדימה ומשתדלים להגשים תיקי וות למחר יותר טוב, ואלה צופים אחורה ומתכוונים לנצל אמונות של אנשים פרימיטיביים.

לא המתים יהללו ולא כל יורדי דומה. אולם עסקני אגודת-ישראל מקיחים, כנראה, כי קרובי המתים יהללו אותם, וכי בני-משפחותיהם האומללים של יורדי-דומה יתנו להם את קולם.

קלמן כהנא (פא"י): רשעים בחייהם קרואים מתים. **יצחק מאיר לוי (אגו"י):** השקר הגס של העולם הזה.

אורי אבנרי: זוהי האמת העירומה על חברי-הכנסת פרוש וחבריו — אף שאינם אוהבים, כידוע, את העירום — וגם לא כליכך את האמת.

על טיב האמונות התפלות, המשמשות לאגודת דת ישראל חומרי-גלם לניצול מיסחרי ופוליטי, חבל לבזבז אף דקה אחת.

מנחם פרוש: אתה אינך מתבייש לדבר על מיסחרי?